

Szegedi Ítéltábla

Bf.III.668/2025/26.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2026. június 9. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A testi sértés büntette miatt *vádolt* ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2024. október 14. napján kihirdetett 2.B.40/2023/61. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A vádlott vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 6 (hat) év 6 (hat) hónapra *enyhíti*.

Az elsőfokú eljárás során felmerült 1.009.448,- (egymillió-kilencezer-négyszáznegyvennyolc) forint bűnügyi költségéből vádlott vádlott 1.002.860,- (egymillió-kettőezer-nyolcszázhatvan) forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 6.588,- (hatezer-ötszáznyolcvannyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét *helybenhagyja*.

A vádlott vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2024. október 15. napjától 2026. június 9. napjáig fogva tartásban töltött időt *beszámítja*.

A másodfokú eljárás során felmerült 21.000,- (huszonegyezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szegedi Törvényszék a 2024. október 14. napján kihirdetett 2.B.40/2023/61. számú ítéletével a 2023. január 5. napjától őrizetben, 2023. január 7. napjától letartóztatásban lévő vádlott vádlottat 2 rendbeli testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, egy esetben (8) bekezdés 2. fordulat] miatt – halmazati büntetésül – 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, továbbá a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2023. január 5. napjától 2024. október 14. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt. A Szentesi Járásbíróság 2022. április 19. napján jogerőre emelkedett 5.Bpk.34/2022/3. számú büntetővégzésével kiszabott 2 év – végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztés végrehajtását elrendelte. A törvényszék rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség vádlott általi viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben vádlott vádlott a felmentése, míg védője elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] vádlott vádlott a fellebbezésének írásbeli indokolásában, valamint annak – külön beadványokban előterjesztett – kiegészítéseiben kifogásolta az elsőfokú bírósági eljárás során elkészített tárgyalási jegyzőkönyvek tartalmát. vádlott vádlott részletekbe menő indokolással sérelmezte azt, hogy a nyomozó hatóság, az ügyészség és az elsőfokú bíróság is hitelt adott tanúl folytatólagos tanúkenti kihallgatása alkalmával megtett – rá nézve terhelő tartalmú – vallomásának, kifogásolta a műszeres vallomásellenőrzés eredményének bizonyítékként történő felhasználását és értékelését, továbbá a korábbi élettársai tanúkenti kihallgatását, mivel ők – meglátása szerint – elfogultak voltak vele szemben, egyúttal hiányolta azt, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az őt mentő tanúvallomásokat. A vádlott rámutatott arra is, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta azt a védekezését, hogy az elkövetés időpontjában három gyűrűt viselt, mely körülményre – álláspontja szerint – a kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény nem tudott megnyugtató választ adni. Visszatérően kifogásolta tanúl tanúvallomásainak önellentmondásosságát, ezzel összefüggésben kifejtette, hogy tanúl pszichiátriai kezelés alatt állt, alkoholistá életmódot folytatott, továbbá erőszakos bűncselekmények miatt összetűzésbe került a törvénnyel, így nem tekinthető szavahihetőnek. vádlott a fellebbezésének írásbeli indokolásában és annak kiegészítéseiben – részletesen megismételve az eljárás során előadott védekezését – állította, hogy nem követett el bűncselekményeket, azokra indítéka sem volt. Sérelmezte továbbá, hogy a nyomozás során nem került sor szembesítésre közte és tanúl között, valamint kifogásolta az igazságügyi orvosszakértői, pszichológiai és elmeszakértői szakvélemények rá nézve terhelőnek ítélt megállapításait.

[4] vádlott vádlott a fellebbezésének írásbeli indokolásaként értékelhető beadványaiban bizonyítási indítványokat is előterjesztett az alábbiak szerint: bizonyítási kísérlet lefolytatását indítványozta az általa, illetve tanúl folytatólagos tanúvallomásában előadottak helyszínen történő rekonstruálása érdekében; az igazságügyi orvosszakérő meghallgatását vagy kiegészítő orvosszakértői vélemény beszerzését indítványozta az általa elmondottak orvosszakértői szempontú vizsgálatára; ugyanígy, az igazságügyi elmeszakértők meghallgatását indítványozta az általa előadottak vizsgálatára; kiegészítő pszichológus szakértői vélemény beszerzését indítványozta annak megállapítására, hogy ő maga mennyire élményszerűen adja elő a történeteket; tanúl általa hivatkozott pszichiátriai kezelésével és a korábbi elítéléseivel kapcsolatos iratok beszerzését indítványozta; továbbá indítványt tett a sértettl sértett vonatkozásában szakértői véleményt elkészítő igazságügyi orvosszakértő meghallgatására azon kérdés tisztázására, hogy egy mechanizmussal hogyan szenvedhetett el a sértett három sérülést.

[5] vádlott vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában a vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezés indokolásaként szintén részletesen foglalkozott tanúl tanúvallomásaival, illetve szavahihetőségének megítélésével. A védő a tanúvallomások, valamint az igazságügyi orvosszakértői és pszichológus szakértői vélemények releváns megállapításainak részletes ismertetése mellett kifejtette azon álláspontját, amely szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem nyert kétséget kizáró bizonyossággal alátámasztást az, hogy a vádbeli események csak és kizárólag úgy történhettek, ahogyan az a vádiratban és a lényegében azzal megegyező tartalmú ítéleti tényállásban rögzítésre kerültek. Így elsődlegesen a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta mindkét cselekménnyel kapcsolatban. Ezen elsődleges indítványának esetleges alaptalansága esetére vádlott vádlott védője rámutatott arra, hogy a súlyosabb eredmény tekintetében álláspontja szerint a vádlott gondatlansága állapítható meg, amely nyomatékos enyhítő körülmény csakúgy, mint a sértett önhibából eredő ittas állapota és a neki felróható – tanúvallomások alapján egyértelműen megállapítható – sértetti közrehatás. Mindezek alapján a védő másodlagosan a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.161/2024/30. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az ügy érdemére kihatással nem bíró eljárási szabálysértéseket észrevételezett egyrészt sértettl sértett tárgyalási határnapokról történt értesítésének, másrészt pedig az ügydöntő határozat sértett részére történt kézbesítésének elmaradásával összefüggésben. Álláspontja szerint a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amelyből okszerűen következett vádlott vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított cselekmények jogi minősítését is törvényesnek ítélte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket hiánytalanul számba vette, azokat a valós nyomatékuk szerint értékelve törvényes és arányos tartamú büntetéseket szabott ki a vádlottal szemben. A törvényszék ítéletének egyéb rendelkezéseit is törvényesnek találta, azonban a bűnügyi költség viselésével összefüggésben ugyanakkor észrevételezte, hogy tévedett az elsőfokú bíróság azáltal, hogy tanú2 tanú elmaradt tárgyaláson történt megjelenésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére is kötelezte a vádlottat. Összességében azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezés folytán felülbírált részét változtassa meg, állapítsa meg azt, hogy az elsőfokú eljárás összesen 995.048,- Ft bűnügyi költség merült fel, amelyből vádlott vádlott 988.460,- Ft megfizetésére

köteles, míg 6.588,- Ft az állam terhén marad, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] vádlott vádlott védője a másodfokú fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtetteket változatlan tartalommal fenntartotta.

[8] vádlott vádlott a másodfokú fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán történt felszólalásában a fellebbezésének írásbeli indokolásában, valamint a másodfokú bírósági eljárásban előterjesztett beadványaiban foglaltakat ugyancsak változatlanul fenntartotta, az azokban kifejtetteket pedig lényegében megismételte.

[9] Az ítéltábla kizárólag a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítése érdekében bejelentett védői fellebbezést találta alaposnak, míg a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettek részben helytállóak.

[10] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel az ítéltábla a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet, valamint az azt megelőző bírósági eljárást teljeskörűen felülbírált [Be. 590. § (1)-(2) és (7) bekezdései]. Ennek eredményeként a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést, eljárását túlnyomórészt az irányadó perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le. Miként azonban arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helytállóan hivatkozott, az elsőfokú bíróság a pervezetése során több, az ügy érdemére kihatással nem bíró – ún. relatív jellegű – eljárási szabálysértést vétett az alábbiak szerint.

[11] Eljárási szabálysértést vétett egyrészt a törvényszék azáltal, hogy sértett1 sértettet nem értesítette az ügyben 2024. július 10. napjára, 2024. október 9. napjára és 2024. október 14. napjára kitűzött tárgyalási hatánapokról. A bíróság a tárgyalásról értesíti az ügyészséget, továbbá – ha e törvény kivételt nem tesz – a szakértőt, valamint azokat, akiknek a jelenlétét a tárgyaláson e törvény lehetővé teszi [Be. 510. § (2) bekezdés 1. mondat]. A sértett jogosult arra, hogy a tárgyaláson jelen legyen, és az e törvényben meghatározottak szerint kérdéseket tegyen fel [Be. 51. § (1) bekezdés c) pont]. Figyelemmel azonban arra, hogy a sértett tárgyaláson való részvétele nem kötelező, csupán lehetőség, ezért a szóban forgó eljárási szabálysértésnek az eljárás lefolytatására nem volt érdemi kihatása.

[12] Az elsőfokú bíróság ugyancsak az ügy érdemére kihatással nem bíró – ún. relatív jellegű – eljárási szabálysértést vétett azáltal, hogy az ügydöntő határozatot nem közölte sértett1 sértettel. Az ügydöntő határozatot a sértettel is közölni kell, ezzel egyidejűleg pedig a Be. 51. § (5) bekezdésében foglalt jogáról a sértettet tájékoztatni kell [Be. 454. § (2) bekezdés]. A szóban forgó eljárási szabálysértést ugyanakkor az ítéltábla – a Be. 596. § (1)

bekezdés a) pontja alapján – kiküszöbölte azáltal, hogy az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát pótlólag kézbesítette sértettl sértett részére.

[13] Végezetül, ugyancsak eljárási szabályt sértett a törvényszék azáltal, hogy a műszeres vallomásellenőrzés eredményét bizonyítékként értékelte. A bizonyítás eszközeit a Be. 165. § a-f) pontjai határozzák meg, amelyek között a műszeres vallomásellenőrzés – amely a Be. 206. § alapján bizonyítási cselekmény – eredménye nem szerepel. A Be. 212. § (2) bekezdéséből következően a műszeres vallomásellenőrzés során eljáró szaktanácsadó tanúkénti kihallgatásának nincs akadálya, a szaktanácsadó tanúként megtett vallomása adott esetben tehát bizonyítékként értékelhető, mivel azonban erre jelen ügyben nem került sor, így önmagában a műszeres vallomásellenőrzés eredményének bizonyítékként történő értékelésével a törvényszék eljárási szabálysértést valósított meg. Mindezek alapján az ítéltábla mellőzte a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolásból az elsőfokú ítélet [30] és [50] bekezdéseiben rögzített megállapításokat, amely azonban az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát érdemben nem befolyásolta.

[14] A törvényszék az ügy megítélése szempontjából releváns tények és körülmények tekintetében a szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta. Ami a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat illeti, az ítéltábla a bizonyítási kíséret lefolytatását szükségtelennek ítélte, míg az igazságügyi orvosszakértők és az elmeorvos szakértők meghallgatása azért nem volt indokolt, mivel a szóban forgó szakértői vélemények az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel bíró tények és körülmények vonatkozásában hiánytalanok és aggálytalanok voltak. tanúl – vádlott által hivatkozott – esetleges pszichiátriai kezelésével és korábbi elítéléseivel kapcsolatos iratok beszerzése jelen ügyben irreleváns volt. Az ítéltábla ezzel összefüggésben szükségesnek tartja annak megjegyzését, hogy tanúl tanúkénti kihallgatására a nyomozás során három alkalommal került sor, ezek eredményeként pedig nem merült fel kétely a tanúzási képességét illetően, a feltett kérdésekre ugyanis adekvát válaszokat adott. A másodfokú bíróság ugyancsak szükségtelennek találta a vádlott által elmondottak élményszerűségének igazságügyi pszichológus szakértői vizsgálatát, a sértettl által elszenvedett sérülések igazságügyi orvosszakértői véleményezése pedig teljeskörű és aggálytalan volt, azzal összefüggésben tehát megválaszolatlan kérdés nem merült fel. Mindezek alapján az ítéltábla vádlott vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

[15] Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként részben egymást támogató, részben pedig egymással ellentétben álló bizonyítékokat szerzett be. Ezeket a releváns bizonyítékokat a törvényszék egyenként, tehát önmagukban, illetve egymással is összevetve iratszerűen értékelte, ennek eredményeként pedig logikus magyarázatokkal alátámasztott indokát adta annak, hogy miért vetette el vádlott vádlott büntetőjogi felelősséget tagadó védekezését, és az ítéleti tényállást miért tanúl legutolsó nyomozati tanúvallomására, valamint az abban foglaltakat több körülmény folytán is alátámasztó egyéb bizonyítékokra – így az általa hivatkozott tanúvallomásokra és a szakértői véleményekre – alapította. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége teljeskörű, tehát minden releváns bizonyítékra kiterjedő volt. Ennek során a törvényszék kellő mélységben foglalkozott tanúl nyomozás során megtett tanúvallomásai között felmerülő ellentmondásokkal, és megnyugtató – más bizonyítékokkal is alátámasztott – indokát adta

annak, hogy miért tanú1 legutolsó, a vádlottra nézve terhelő tartalmú nyomozati vallomását fogadta el valónak.

[16] A nyomozás során beszerzett kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény még a vádlott által hivatkozott gyűrűk viselése mellett sem találta megcáfolhatónak azt, hogy tanú1 legutolsó vallomásának megfelelő módon – az abban részletezett mechanizmus mellett – került sor sértett2 sértett bántalmazására, mely körülmény tehát alátámasztotta a szóban forgó tanúvallomás hitelt érdemlőségét. tanú3 és tanú2 tanúvallomásai egybehangzóak voltak azon kérdés kapcsán, hogy vádlott vádlott „ébresztgetés gyanánt” többször belerúgott sértett2 sértettbe. Az Országos Mentőszolgálathoz érkezett bejelentés leírt hanganyaga alapján megállapítható, hogy vádlott vádlott több alkalommal megütötte sértett2 sértettet, amelytől a sértettnek – a vádlott saját, hanganyagon rögzített elmondása szerint is – sérülése keletkezett. A hivatkozott bizonyítékok megcáfolják vádlott vádlott azon védekezését, amely szerint ő semmilyen módon nem bántalmazta sértett2 sértettet, akin állítása szerint korábban semmilyen sérülés nem volt. Ezen túlmenően, a tanúként kihallgatott tanú4 az eljárás során mindvégig következetes vallomásokat tett azon kérdés kapcsán, hogy tanú5 elmondása szerint vádlott arról számolt be neki, hogy ő bántalmazta sértett2 sértettet. Mindezek alapján tehát az elsőfokú bíróság az általa iratszerűen ismertetett bizonyítékok logikus mérlegelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy a szóban forgó bizonyítékok alátámasztották tanú1 vádlottra nézve terhelő tartalmú vallomását. Ami a sértett1 sértett sérelmére megvalósított cselekményt illeti, a sértett eljárás során ugyancsak következetes vallomásait több tanúvallomás, valamint a sérülések gyógytartamát és lehetséges keletkezési mechanizmusát véleményező igazságügyi orvosszakértő szakértői megállapításai is megerősítették.

[17] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét pedig az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata, amit önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. A törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenysége a hivatkozott kritériumoknak megfelelt, így a vádlott vádlott felmentését célzó – valójában azonban a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi mérlegelését támadó – védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre, megalapozott tényállás esetén ugyanis a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére.

[18] Az elsőfokú bíróság alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, amely csupán ítéletszerkesztési hibára visszavezethető okból, továbbá a vádlott büntetett előéleti adatai és a III/II. tényállási pont kapcsán a sérülések gyógytartama tekintetében szorult korrekcióra az alábbiak szerint.

[19] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [3] bekezdéséből a tényállás körébe utalta a vádlott beszámítási képességére vonatkozó megállapításokat.

[20] A Szentesi Járásbíróság 5.Bpk.34/2022/3. számú jogerős *büntetővégzésével* kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje 2022. április 19. napjától 2027. április 18. napjáig tart {elsőfokú ítélet [4] bekezdés}. Ezen helyesbítés indoka, hogy a következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejére vonatkozóan az ún. anyagi jogi határidők számítására irányadó szabályokat kell alkalmazni, ebből következően a próbaidő számításánál a kezdőnap – vagyis az ítélet jogerőre emelkedésének napja – is beleszámít a határidőbe [BJD 9951].

[21] Az elsőfokú ítélet [19] bekezdésének utolsó mondata – az egyértelműség érdekében – helyesbítésre szorult annyiban, hogy kizárólag az állkapocscsont törés büntetőjogi gyógytartama nyolc napon túli, míg a többi sérülés – így a bal szem körüli lágyszövet zúzódás és a bal felkar zúzódása – büntetőjogi gyógytartama egyenként és összességükben is nyolc napon belüli.

[22] A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett vádlott vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak, az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben kifejtett jogi indokolása ugyanakkor több ponton is helyesbítésre szorult az alábbiak szerint.

[23] Az ítéltábla akként helyesbítette az elsőfokú ítélet [54] bekezdésében rögzített – a vádlott tudattartalmára vonatkozó – megállapítást, hogy vádlott vádlott testi sértés okozására irányuló *egyenes* szándékkal bántalmazta sértett2 sértettet.

[24] A másodfokú bíróság mellőzte az elsőfokú ítélet [57] bekezdésében részletezett okfejtést, mivel abban a törvényszék olyan körülményt vizsgált, amely nem a cselekmény végrehajtása során fennálló, hanem az annak elkövetését követő időszakra esik. Nincs ugyanis a cselekmény jogi minősítésére kihatással bíró jelentősége annak a körülménynek, hogy a bántalmazás folytán bekövetkező eszméletvesztés és az alkoholos befolyásoltság okán fennálló alvás adott esetben összekeverhető. Az elsőfokú bíróság által kifejtettek más bűncselekmény – így emberölés – megvalósulása esetén valóban jelentőséggel bírhatnak, de ez a jelen ügyben nem merült fel.

[25] Az elsőfokú ítélet [61] bekezdésében részletezett indokolás csupán addig tekinthető az ügy szempontjából relevánsnak, hogy vádlott vádlott tisztában volt azzal, hogy sértett2 sértett mennyire ittas állapotban volt, a megelőző napokban ugyanis közösen italoztak, ezt meghaladóan tehát az ítéltábla a törvényszék okfejtését mellőzte csakúgy, mint az elsőfokú ítélet [62] bekezdésében tett megállapítást.

[26] Észlelte továbbá az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének [63] bekezdésében téves megállapításra jutott, ezért az abban foglaltakat a másodfokú bíróság akként helyesbítette, hogy vádlott vádlott azért nem látta előre cselekménye lehetséges következményét, vagyis sértett² sértett halála bekövetkezésének reális lehetőségét, mivel a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. Mindezek alapján tehát sértett² sértett halála tekintetében a vádlott hanyag gondatlansága – nem pedig a tudatos gondatlansága – állapítható meg [Btk. 8. § 2. fordulat].

[27] Ugyancsak tévedett az elsőfokú bíróság a sértett¹ sértett sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében fennálló vádlotti tudattartalom megítélésakor, mivel vádlott vádlott bár kétségtelenül nagy erővel, de nem ököllel, hanem tenyérrel ütötte arcon a sértettet, így a súlyosabb – nyolc napon túl gyógyuló – eredmény tekintetében nem az egyenes, hanem az eshetőleges szándéka állapítható meg [Btk. 7. § 2. fordulat].

[28] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények több ponton is korrekcióra szorultak az alábbiak szerint. Nem értékelhető enyhítő körülményként a sértett önhibából eredő ittas állapota, az ittas állapotban történő elkövetés ugyanis csak a terhelt esetében értékelhető súlyosító hatásúként, egy ittas ember bántalmazása tehát – felróható sértetti közrehatás hiányában – nem enyhítő körülmény, a felróható sértetti közrehatásra nézve pedig a tényállás nem tartalmazott utalást.

[29] Az ítéltábla vádlott vádlott javára további enyhítő körülményként vette figyelembe azt, hogy hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, amely időszak alatt mindvégig előzetes fogva tartásban volt; továbbá az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további időmúlást is [56/2007. BK vélemény III/10. pont]. Ugyancsak enyhítő körülményként értékelendő a vádlott személyiségzavara, valamint az, hogy a sértett² sértett sérelmére megvalósított cselekmény kapcsán a halálos eredmény tekintetében a gondatlanság enyhébb foka állt fenn, míg a sértett¹ sértett sérelmére megvalósított cselekmény kapcsán a súlyosabb eredményre a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki [56/2007. BK vélemény II/10. pont].

[30] A fentiek szerint kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a büntetési célok vádlott vádlott vonatkozásában kizárólag hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával biztosíthatók megfelelően. Tekintettel ugyanakkor arra a körülményre, hogy az enyhítő körülmények köre jelentősen kibővült, az ítéltábla álláspontja szerint még a halmazati bünteteskiszabási szabályokra és a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetésre figyelemmel sem indokolt az irányadó – a törvényszék által helyesen megállapított – büntetési tételkeret középmértékét meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása, ezért a másodfokú bíróság a vádlott szabadságvesztésének tartamát a rendelkező részben írtak szerinti tartamra enyhítette.

[31] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása törvényes, annak időtartama pedig arányosnak tekinthető, így annak lényeges enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[32] Az ítéltábla a törvényszék ítéletének egyéb – így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjának meghatározásával, az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításával, a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésével és a bűnjelekkel kapcsolatos – rendelkezéseit ugyancsak törvényesnek találta. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása e körben csupán a Btk. 35. § (1) bekezdésének pótlólagos megjelenítésével, továbbá a szükségtelenül hivatkozott Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjának és a Btk. 34. §-ának mellőzésével szorult kiegészítésre, illetve helyesbítésre.

[33] Ami a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezést illeti, észlelte az ítéltábla, hogy a törvényszék több tétel tekintetében is elmulasztott rendelkezést hozni, amely alapvetően a bűnügyi költségjegyzék hiányos vezetésére volt visszavezethető. Így került feltüntetésre a Szegedi Járásbíróság 2.Bny.24/2023/3/I. számú végzésével megállapított 7.200,- Ft kirendelt védői díj, a Szegedi Járásbíróság 4.Bny.1266/2023/3/I. számú végzésével megállapított 7.200,- Ft kirendelt védői díj, valamint az ügyben 2024. október 9. napján megtartott tárgyaláson meghozott 2.B.40/2023/58/I. számú végzésben megállapított 2.400,- Ft kirendelt védői díj. A hiányzó tételekre figyelemmel az eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen tehát 1.009.448,- Ft, amelyből ugyanakkor – a fellebbviteli főügyészség átiratában helyesen kifejtettek szerint – 6.588,- Ft viselésére a vádlott nem volt kötelezhető, mivel az elmaradt tárgyaláson megjelent tanú költségtérítése okán felmerült bűnügyi költség nem a vádlottnak felróható okból keletkezett [Be. 574. § (3) bekezdés].

[34] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla kizárólag a szabadságvesztés enyhítésére irányuló védői fellebbezést tartotta alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[35] Az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általa az elsőfokú bíróság ügyszóhatározatának kihirdetése óta előzetes fogva tartásban töltött időt [Btk. 92. § (1)-(2) bekezdései].

[36] A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén és a (2) bekezdés a) pontján alapul.

[37] A végzés elleni fellebbezési jog a Be. 615. § (1)-(2a) bekezdéseiből következően kizárt.

Szeged, 2026. június 9.

dr. Nagy Erzsébet s.k.

dr. Kóbor Jenő s.k.

dr. Joó Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.668/2025/26. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.40/2023/61. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2026. június 9.

dr. Nagy Erzsébet s.k.

a tanács elnöke